

VŠEM BRATRĚM A SESTRÁM

KOINONIE JAN KŘTITEL

Č.j. 08/15

Dopis k době postní

Kristus vstal z mrtvých!

*„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“
(J 15,13)*

Co od nás Pán žádá v této době postní?

Letos nás církev dopisem papeže Františka k době postní vybízí k tomu, abychom posilnili svá srdce (*srov. Jk 5,8*) a svlékli ze sebe postoj lhostejnosti, abychom nežili bez soucitu. Mít soucit znamená vidět, že náš život se realizuje díky životu druhých, z něhož získává mízu. Jsme jedno tělo a závisíme na jeho zdraví. Zdravé tělo je tělo spojené v jednotě, jeho údy jsou nejen propojené mezi sebou, ale jedny o druhé navzájem pečují. Znamená to vyhledávat bratra, modlit se za něho a posloužit mu v jeho potřebách. Je třeba mít starostlivé srdce, jež dokáže věnovat čas přímluvě, a je zapotřebí mít pozorný pohled, abychom mohli natáhnout a podat ruku tomu, kdo je nedaleko.

A církev není ničím jiným než ozvěnou evangelia. Novost evangelia je jedinečná: Bůh nás nazývá přáteli a jedná s námi jako s přáteli. Proto Ježíš vydal svůj život a učí nás činit to samé. To vše vychází z toho, co Jan píše ve svém prvním listě: *„V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život.“ (1J 4,10)*

Boží iniciativa nás otevírá odpovědi; On dává svoji lásku a my odpovídáme tím, že se odevzdáváme do jeho rukou. To je dynamika kerygmatu. Ježíš učinil to samé: vyvolil si své učedníky, udělal z nich své přátele a vydal za ně sám sebe. Obraz mytí nohou při poslední večeři (*srov. J 13,1-20*) vyjadřuje velice dobře to, co pro nás Ježíš učinil – být pro druhé.

Tak i my musíme svléci své šaty a vzít na sebe oděv toho, kdo slouží. A služba musí být vždy nezištná a radostná, bez konce a kreativní, pokorná a plná soucitu a milosrdenství. Jinak by to nebyla služba, nýbrž usilování o zásluhu a odměnu uspokojující naše ambice.

Cesta této postní doby je tedy široce vyznačená: to, co Pán žádá, je modlitba a služba. Věnujme více času modlitbě a obnovme přitom naši věrnost osobní modlitbě způsobem a v čase v komunitě obvyklým; budme ochotní konat konkrétní gesta služby a lásky vůči těm, kdo to potřebují a jež přehlízíme, protože nám připadá, že nám jsou trochu na obtíž. Toto je doba, kdy se můžeme znovu přiblížit k Pánu, abychom znovu objevili, že je naším přítelem, a kdy se můžeme opět sblížit s bratřími, aby se oživilo a posílilo přátelství, obnovené milosrdenstvím a důvěrou. Z tohoto pohledu modlitby a služby mají tedy obvyklé projevy pokání svůj smysl: posilnit srdce, abychom víc milovali.

Ať nám Pán na přímluvu Panny Marie, Panny Mocné, a našich svatých patronů dá, aby, „když jsme nyní v poslušnosti přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milovali. Vždyť jsme se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. Neboť, všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky“ – to je to slovo, které nám bylo zvěstováno v evangeliu.“ (srov. 1 Pt 1,22-25)

Plzeň-Valcha, 16. února 2015

P. Alvaro Grammatica
generální pastýř